

പുസ്തകം എ.

ഭാഗം
മി. ന മ ഓ റ.

നമ്പർ ൭.

മംഗളം.

—o—o—o—

ചൊപ്പുംചൊരത്തിളപ്പും ചൊകചൊകവിലസിത്തത്തമ
ത്തപ്തതക കൊപ്പുംകൊണ്ടൽക്കുപ്പുള്ളണികഴലുമണിത്തീക്കളും
തിങ്ങുതൊരും। ചൊപ്പുംമുന്നാൾപടുപ്പിട്ടിവപെടുമിളമാൻകയ്യർ
തന്നെയിനുള്ളൊ മെപ്പല്ലാസാലുലഞ്ഞെന്നകമലരിലലഞ്ഞൊ
ലലഞ്ഞാനദാരം॥

(വെണ്ണണിമകൻ നമ്പൂരിപ്പാട)

—

✓ ര സ ഓ.

—o—o—o—

മുൻപറഞ്ഞിരിക്കുന്നപ്രകാരം കാവ്യത്തിന്റെ ജീവനായത
രസമാകകൊണ്ടു കാവ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാ
കുന്നതിന്നു രസമെന്നുവെച്ചാലെന്താണെന്ന സൂക്ഷ്മമായി അ

വാഴിച്ചൊരിച്ചു. “ഈ കാളെക്കുപുതുവെക്കാം നമ്പൂരി” നമ്പൂരി
 “നേകംവെക്കാം” നാടുവാഴി “എന്നെ ജെഷ്ടാനെ ഇതിന എ
 ന്തകാണാം എന്നാണൊരിച്ചുത” നമ്പൂരി “കേണുകാണാം” നാ
 ടുവാഴി “അതല്ലൊരിച്ചുത ഇതിനെത്തുകൊടുക്കാം” നമ്പൂരി
 “പുല്ലുകൊടുക്കാം” നാടുവാഴി “എന്നെ വിഷമെ ഇതിനെന്തകി
 ടും” നമ്പൂരി “തേല്ലുകിട്ടും” നാടുവാഴി “ഇതെന്തൊരുമുഖമകാ
 ന്നാണ ഇതിനെന്ത പിടിക്കുമെന്നാണൊ ചൊരിച്ചുത” നമ്പൂ
 റി “പുലിപിടിക്കും” ഈ ദുല്പക്ഷണമായ ഉത്തരമെടുത്തിന്റെ
 ശേഷം നാടുവാഴി പിന്നെകൂടും ചൊരിച്ചില്ലെന്ന പറയെണ്ട
 തില്ലല്ലോ.

സംഹാരം.

ചെരമാൻപെരുമാൾ മഹമ്മദമതത്തിൽ ചെന്ന് മകുത്ത
 പൊയി മരിച്ചു എന്ന നാം കെരളാൽപത്തിയിൽ വായിച്ചിട്ടു
 ണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത മഹമ്മദനിബി ജനിച്ചി
 ടുതന്നെയില്ലെന്നും അതുകൊണ്ട കെരളാൽപത്തിയിൽ പറഞ്ഞ
 കാണുന്ന കഥ ശരിയല്ലെന്നും ഒരു പക്ഷമുണ്ട. എങ്കിലും അദ്ദേ
 ഹത്തിന്ന അന്യമതസ്ഥനാരുമായി മതസംബന്ധമായ വാദങ്ങ
 ൾ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളതിലെക്ക സംശയമില്ല. അത ക്രിസ്ത്യാനി
 കളോ മഹമ്മദീയന്മാരോ ഇത രണ്ടുമല്ലാത്ത വെറെ മതസ്ഥന്മാ
 രോ എന്ന ഞങ്ങൾ ഇവിടെ രീച്ചുപറയുന്നില്ല. വാദത്തിൽ
 ഹിന്ദുക്കൾക്ക ജയം പൊരാതെ വന്നതിനാൽ ആകാണതപശ്ശ
 ക്കുതീയം. ഈശ്വരാനുഗ്രഹവും എന്നപരീക്ഷിപ്പാൻ പെരുമാൾ പ

ലെവിദ്യകളും എടുത്തതായി പറഞ്ഞുവരുന്ന പഴമകൾ മലയാളത്തിൽ അതി ധാരാളം. തങ്ങൾ തൊൽക്കകയില്ലെ എന്ന സംശയം ബ്രാഹ്മണർ ജനിച്ചപ്പോൾ അവർ തൃക്കാരിയൂരശിവ ക്ഷേത്രത്തിൽ ചെന്ന ഈശ്വരഭജനം തുടങ്ങി. ഈ സേവയാണ സംഘത്തിന്റെ ആഗമം എന്ന നമ്പൂരിമാർ പറയുന്നു. സംഘക്കളി മനസ്സുവച്ചു കണ്ടിട്ടുള്ളവർ “തൃക്കാരിയൂരമെവുന്ന മുക്കണ്ണരെ മുക്കണ്ണരെ” എന്ന പ്രസിദ്ധമായി കെട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. തൃക്കാരിയൂരവെച്ചുണ്ടായ ഭജനത്തിനിടയിൽ ഒരു ദിവസം ശിവനെ ഭൂതഗണങ്ങളോടുകൂടി ബ്രാഹ്മണർ പ്രത്യക്ഷമായി കാണാൻ യോഗംവന്നു. ഇപ്പോൾ സംഘത്തിൽ കാട്ടിവരുന്ന “തവ ഉക്കുറുക്കാലി” മുതലായ ഗോഷ്ഠിവേഷങ്ങൾ അന്നു കണ്ട ശിവഭൂതങ്ങളുടെ ആകൃതിയാണുപോൽ.

പെരുമാക്കന്മാരുടെ രാജ്യഭാരകാലത്തിന്നു മുമ്പു ബ്രാഹ്മണമാണു മലയാളം ഭരിച്ചുവന്നിരുന്നതെന്നുള്ളതു നിവിവാദമായ ഒരു സംഗതിയാണു. അന്നു അവർ ക്ഷത്രിയ ധർമ്മത്തെ ആചരിച്ചു ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്തിരുന്നു എന്നതിലേക്കും സംശയമില്ല. ആയുധാഭ്യാസംകൂടാതെ രാജ്യപരിപാലനം അസാധ്യമാണെന്നു പറയെണ്ടതില്ലല്ലോ. അക്കാലത്തു ആയുധാഭ്യാസത്തിന്നു വീഴ്ചവന്നാൽ രാജ്യത്തിന്നു ആപത്തുംഭാഷവും നേരിടുമെന്നു കരുതി അമ്മിനെ പരാതിരിപ്പാൻ ആരംഭിച്ചതായിരിക്കാം സംഘമെന്ന സമ്പ്രദായം. “ആയുധം എടുക്കുക” ഇന്നും സംഘത്തിന്റെ ഒരു അംഗമാണു. ഭാരതവണ്ഡത്തിൽ വിശേഷിച്ചു മലയാളത്തിലും എല്ലാ നടവടികൾക്കും സമ്പ്രദായത്തിന്നും വൈദികമായ ഒരു ആഗമമൊ അടിസ്ഥാനമൊ കല്പിക്കുന്നതു സാധാരണ പതിവായെന്നു സിദ്ധാന്തംകൂടാതെ ആലോചിച്ചാൽ എടുപ്പത്തിൽ അറിയാവുന്നതാണു. ഈ നിയമത്തെ അനുസരിച്ചു ഉണ്ടായതായിരിക്കണം സംഘത്തിന്റെ ആദ്യംപറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആഗമം. രാജ്യരക്ഷ ബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നു പെരുമാക്കന്മാരുടെ കയ്യിലായപ്പോൾ ആയുധാഭ്യാസം കൊണ്ടു ആചശ്വമില്ലാതെയായി തീരുകയും അതുമുതൽ സംഘംവൈദികമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്നു സങ്കല്പിച്ചു സന്തതീക്കും പ്രേതശൂലികയും വിശേഷമാണെന്നും മറ്റുമുള്ള ഫലങ്ങളെയും നിശ്ചയിച്ചു പരമ്പരയായി ഇന്നുവരുന്ന

ടന്നവരുവാൻ ഇടയായിരിക്കുകയും ചെയ്തെന്നു തന്നെ.

സംഘത്തിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളത “നാലുപാദം” എന്ന ഒരു ശ്രിയയാണ്. “ഇത” ഒരു ശിവസ്തോത്രമാണ്. സംസ്കൃതത്തിലല്ലാ, ഭാഷയിലാണെന്നു ധരിച്ചിട്ടുള്ളത. ഇത വളരെ ഗുഹ്യമായിട്ടാണു സംഘക്കാർ വെച്ചിട്ടുള്ളത. അവരുടെ ഇടയിൽ തന്നെ കറച്ചുചില ആളുകൾക്കു മാത്രമേ ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ടാകയുള്ളൂ. ഇതൊക്കെ ടീപ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുന്നത എല്ലാവരും കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. കളിച്ചശുദ്ധായിട്ട വെണമെന്ന കൂടിയുണ്ടത്രെ. നാലുപാദം മാത്രം ഉള്ളതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇങ്ങിനെ വരുവരുവാൻ കാരണമായതെന്നു കൂടി സംശയിക്കുന്നു. ഇത ഏഴുതുന്ന ആൾ നാലുപാദം ഇന്നതാണെന്ന മനസ്സിലാക്കുവാൻ പല പ്രാവശ്യവും തരം തന്നാക്കിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അത പാടുന്നത വളരെ നീളിയും അക്ഷരവ്യക്തതകൂടാതെയും ആകയാൽ അത എന്നാണെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല.

മലയാളത്തിൽ പതിനെട്ടു സംഘമുണ്ട്. മലയാളികൾ മുഴുവൻ ഇതിൽ ഒന്നിൽ ചേർന്നിരിക്കും. ഇന്നിന്ന സ്ഥലത്തു അല്ലെങ്കിൽ ഇന്നിന്ന ആളുകൾക്കു ഇന്നിന്ന സംഘം വെണമെന്നും ഇന്നിന്നതെ പാടുള്ളൂ എന്നും നിശ്ചയിക്കുന്നു. തൃപ്പൂണിത്തുറ രാജവംശത്തിന്നു പത്തു സംഘം ഉണ്ട്. അതിൽ പ്രത്യേകമായ പൊക്കുടിത്താനമാണെന്ന സംഘത്തിലേക്കു മാത്രമേ പാനയും കളിയും ഉള്ളൂ. ജനങ്ങൾക്കും രാജാക്കന്മാർക്കും ഉള്ളതൊക്കെ തന്നെ മലയാളത്തിലുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിലേക്കും ഇന്ന സംഘം വെണമെന്നു ക്ലിപ്തമുണ്ട്. വടക്കുന്നാഥന പതിമൂന്നു സംഘമുണ്ടെങ്കിലും പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ളത ‘കണ്ടരാന്മാര’ എന്ന യോഗമാണ്. തൃശ്ശിവപേരൂർ കൊട്ടക്കകത്തു ഈ സംഘമല്ലാതെ മറ്റൊന്നു കളിച്ചുകൂടാതെന്ന കൂടി നിബന്ധനയുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂർ രാജവംശത്തിലേക്കു ഒരു സംഘം ഉള്ളത ‘പൂജിക്കുടിചാത്തിരയെന്ന’ യോഗമാണ്. അവരുടെ സ്ഥാനം തൃപ്പൂരയാറാണെന്നു പ്രദേശമാണ്. നെല്ലിയാർ എന്ന സംഘമാണു കൊഴിക്കോട്ടു രാജവംശത്തിലേക്കു പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത. ഈ സംഘം കൊച്ചിരാജ്യത്തു നടപ്പില്ല. പാടില്ലെന്ന കൂടി നിബന്ധന ഉണ്ട്. ഇതിൽ സാമൂതിരി മഹാരാജാവിനെ സ്തുത്യമായിട്ടു ഒരു ചൊടുകളിയുള്ളതു കൊണ്ടായിരിക്കാം.

കുണം ഇതിന കൊച്ചിശീമയിൽ തടസ്ഥം വരുവാൻ കാരണം. നമസ്കൃതി ഇതിൽ മാത്രമേയുള്ളൂ എന്നാണു കെട്ടിട്ടുള്ളതു. ചെറു വാണാര, പുല്ലുവാനാര, തത്തമംഗലം, വെഴുപ്പുറമ്പ്, കിഴിവിനിയാര ഇങ്ങിനെയാണു വെറെ ചില സംഘങ്ങളുടെ പേര.

കൊച്ചിയിൽ കൊടശ്ശേരി കത്താവ എന്നു ഒരു നാടവാഴിയുണ്ടു പുറങ്കാലങ്ങളിൽ ഇവക്കു അതിശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. അന്നത്തെ “എജമാനന്മാർ” തങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകമായി ഒരു സംഘംവെണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു “പട്ടത്തൊൾ” എന്ന പെരായ ഒരു സംഘം നിശ്ചയിച്ചു നടപ്പാക്കി. അതു ഇന്നും ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ നടന്നു വരുന്നുണ്ടു. ഇങ്ങിനെ പുതിയതായ ഒരു സംഘംകൂടി ഉണ്ടായകാരണമാണു “പേരിനെട്ടുപട്ടത്തൊളം” എന്ന സംഘക്കാരുടെ ഇടയിൽ പറഞ്ഞുകേൾക്കുന്നതു.

ഒരു സംഘത്തിൽ കാര്യമായിട്ടു മൂന്നു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുണ്ടു. വാക്യാപുത്തി, പരിഷ്, യോഗഗുരു ഇങ്ങിനെയാണു അവരുടെ പേര. ഇതിൽ വാക്യാപുത്തിക്കാരൻ സംഘത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനും പരിഷ്ക്കാരൻ അതിന്നു വെണ്ടു ഉപകരണങ്ങളോടുകൂടി കൊണ്ടുനടക്കുന്നവനും യോഗഗുരു ആയുധാഭ്യാസം ശീലിപ്പിക്കുന്നവനും ആണു. ഈ മൂന്നു ഉദ്യോഗവും നമ്പൂരിമാരുടെ തറവാടുകളിലെക്കു പാടുള്ളൂ എന്നു നിശ്ചയം ഉണ്ടു. വാക്യാപുത്തിക്കാരൻ കാത്തനായിരിക്കണമെന്നു നിബ്ബന്ധം തന്നെ. വെച്ചുനമസ്കാരത്തിന്റെ കിഴിപലകയുന്മേൽ ഇരുന്ന വാങ്ങുവാൻ ആഭിജാത്രം ആചശ്രമാണല്ലോ. പരിഷ്ക്കാര സാധാരണയായി കാത്തില്ലാത്തവമാണു. അപൂർവ്വമായി ചിലർ കാത്തുള്ളവരായും കെട്ടിട്ടുണ്ടു. ഒരു സംഘത്തിലെക്കു ഈരണ്ടു പരദൈവതമാരുണ്ടായിരിക്കും. അതിൽ ഒന്നു ഭഗവതിയും മറെറൊ ശാസ്താവനുല്പേക്ഷിൽ സുബ്രഹ്മണ്യൻ ഇതിൽ ഒരു ദൈവനും ആയിരിക്കും. ഒരു കൊല്ലത്തിൽ കാരാതവണ അതാതസംഘക്കാർ താന്താങ്ങളുടെ പരദൈവതമാരുടെ കണ്ണത്രങ്ങളിൽപൊയി സെവിച്ചുവരുന്ന പുതിവ ഇല്ലാത്ത നടന്നുവരുന്നുണ്ടു. അന്നു അതാതസ്ഥപത്തു എത്തിട്ടുള്ളവരല്ലാവരും കാരെ പണം പരദൈവതക്കു വഴിപാട് ചെയ്യാറുണ്ടു. ഈ വഴിപാടിന്നു “കേരപ്പുണംവെക്കുക” എന്നാണു സാധാരണയായി പേരു പറഞ്ഞു വരുന്നതു.

മലയാളം മംനാളം

പുസ്തകം ഹ.

ക ക്കി ട ക മ ാ സ ാ

നമ്പ്ര ഹ.

മ ാ ഹ ള ള ാ .

—o:0:o—

ഉൾക്കൊള്ളുകതിമുലംമനസിമുഹൂരപ്പിക്കിലാവെടനാ
 യി ഞ്ഞാലംമുവിലവന്നിട്ടെത്രൊരുമണിത്തികൾമുട്ടം
 പൂരാണെ । മുകാലുംവാശിത്തൊറൊക്കിലുമടി കൾപിഴക്കാതെമു
 ലാവിലായ്ക്കുൻ വിൽക്കൊലാൽവെച്ചുവീക്കുംവിജയനടെവല
 കയ്യിനെക്കൊത്തൊഴുന്നെൻ ॥

(കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ)

ആദികൈരളചരിത്രം.

ഈ മെൽപറഞ്ഞ സംഗതികൾ ശരിയായിട്ടുള്ളതോ എന്നും അവകൾക്കുവല്ല അടിസ്ഥാനമുണ്ടോ എന്നും ബ്രാഹ്മണരുടെ ആഗമനത്തിന്നു ചെയ്തിരിക്കുന്ന കാലനിഷ്ഠയും യുക്ത്യനുസരണമോ എന്നും നൊക്കുവാൻ ഇനി ആരംഭിക്കാം.

ഒന്നാമതായി പറയുന്നത ചീനരാജ്യത്തിന്നു ഭൂസഞ്ചാരത്തിന്നു വന്നിരുന്ന ഫൌൺസാങ് എന്നാൾ സഹ്യൻ പർവ്വതത്തിന്റെ പൂർവ്വപശ്ചിമഭാഗങ്ങളിൽ അക്കാലത്തു ബ്രാഹ്മണരുണ്ടായിരുന്നതായി പറയുന്നില്ലെന്നാകുന്നു. എന്നാൽ ഫൌൺസാങ് മലയാളരാജ്യത്തു വന്നിരുന്നില്ലെന്നു മെസ്സർ ലോഗൻ സാസ്സതന്നെ സമ്മതിച്ചു കാണുന്നത നൊക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം മലയാളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരെ കണ്ടതായി പറയാത്തത അത്ര അതുതമല്ല. ഫൌൺസാങ് മലയാളത്തിൽ വരികയോ മലയാളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ ഉള്ളതായി പറയുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ള അഭിപ്രായം അത്രശരിയല്ല. അദ്ദേഹം കാഞ്ചീപുരംവരെ പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നവഴി പശ്ചിമദേശത്തെക്കു കടന്നു തിരുവിതാംകൂറും മലയാളജില്ല മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽകൂടി വടക്കോട്ടു പോയി എന്നു വീലർ സാസ്സ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇൻഡ്യാചരിത്രം ൩-ാം പുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ഫൌൺസാങ് കടന്നുപോയദേശങ്ങളിൽ അയാൾ കണ്ടെത്തിയ ജനങ്ങൾ പ്രായേണ അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാത്തവരും തീരെ അത്ഥംലോലുപന്മാരുമായിരുന്നു എന്നും ആ ദിക്കിലുണ്ടായിരുന്ന ബൌദ്ധ വിഹാരങ്ങൾ മിക്കതും ജിണ്ണിച്ചും നശിച്ചും കാണപ്പെട്ടു എന്നും എന്നാൽ അധികസമ്പത്സമർപ്പി ഉണ്ടായിരുന്നതായും വളരെ ഐശ്വര്യാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നതായുമുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളും അവകളിൽ നഗ്നന്മാരായ അനവധി മതദൈവചിഹ്നമുണ്ടായിരുന്നു എന്നും മറ്റും ഫൌൺസാങ് പറഞ്ഞു കാണുന്നു. ഇത നൊക്കുമ്പോൾ മെൽപറഞ്ഞ ഭൂസഞ്ചാരിയുടെ കാലത്തു മലയാളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരു

യിരുന്നില്ലെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. അദ്ദേഹം “ക്ഷേത്ര” മെ
ന്നും നഗ്നനായ മതദൈവചികൾ എന്നും പറയുന്നത ഹിന്തു
ക്ഷേത്രങ്ങളെയും ബ്രാഹ്മണരെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ലെന്നു വരുമ്പക്ഷം
അതിന്റെ സാരം അശേഷം വെളിവാവിവരുന്നതല്ല. നഗ്ന
നായ മതദൈവചികൾ എന്നും ക്ഷേത്രങ്ങൾഎന്നും അദ്ദേഹം
പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത ഹിന്തുക്ഷേത്രങ്ങളെയും ബ്രാഹ്മണരെയും ഉദ്ദേശി
ച്ചാകുന്നു എന്ന യോഗ്യമായ പലരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.
മൌൺസാങ് ദക്ഷിണവണ്ഡത്തിൽ വന്നപ്പോൾ അ
ദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിലുള്ള ബൌദ്ധന്മാർ വളരെ ക്ഷീണി
ച്ചും മതദൈവചികളും വിരോധി കളുമായ ബ്രാഹ്മണർ വളരെഐ
ശ്വര്യാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചും ഇരുന്നതായി ഡാക്ടർ ഹണ്ടർസാ
യ്ക്കു പറയുന്നു. ഹിന്തുക്ഷേത്രങ്ങളോട് എത്രത്ത നിൽക്കുന്നതിന്നു
ബൌദ്ധവിചാരങ്ങൾ വളരെ ശ്രമിച്ചു വന്നു എങ്കിലും അതസാ
ധിച്ചിരുന്നില്ല. വല്ലഭിരാജ്യത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതെ മൌൺ
സാങ് ബ്രാഹ്മണരെ “മതദൈവചികൾ” എന്നു പ്രത്യേകം ഹ
സിച്ചുപറയുന്നു. ആ രാജ്യത്തെ രാജാക്കന്മാർ സ്വീകരിച്ചു വ
ന്നതും രക്ഷിച്ചുവന്നതും ബൌദ്ധമതത്തെ ആയിരുന്നു എങ്കിലും
“മതദൈവചികളായ” ബ്രാഹ്മണർ അവിടെ അനവധി ഉണ്ടായി
രുന്നതായി അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്ന “നഗ്നനായ മതദൈവചി
കൾ” അല്ലെങ്കിൽ നിർഗ്രന്ഥന്മാര (നിഗന്ധന്മാര) എന്നുപറ
യുന്നത ബ്രാഹ്മണരെ ഉദ്ദേശിച്ചാകുന്നു എന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തെ
ഡാക്ടർ ബർണൽ സ്വീകരിച്ചു കാണുന്നില്ല. ജിനന്മാരുടെ അ
ടുപാളുക അല്ലെങ്കിൽ അഷ്ടപ്രാദതക എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലും
ത്രിലോകസാരം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പൂർവ്വ മുതൽ പൂർവ്വ വരെ
യുള്ള ഗതികളിലും ജിനമതക്കാരെ നിഗന്തന്മാര എന്നു വിളിച്ചു
കാണുന്നതിനാൽ മൌൺസാങ് പറയുന്ന നിഗന്തന്മാർ അ
ല്ലെങ്കിൽ നിർഗ്രന്ഥന്മാർ ബ്രാഹ്മണർ ആയിരിക്കുവാൻ പാടില്ല
എന്നാണു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷം. എന്നാൽ മെൽപറഞ്ഞ
തിൽ അഷ്ടപ്രാദതക എന്ന ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടായത ഏതകാലത്താ
ണെന്നു അറിവാൻ പാടില്ലെന്നു അദ്ദേഹംതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നു.
ത്രിലോകസാരത്തിലെ ഗതികൾ ഉണ്ടായകാലവും അറിവാൻ ക
ഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു ഈ അഭിപ്രായത്തിന്നു അത്ര ബലം

കൊടുപ്പാൻ പാടുണ്ടോ എന്ന സംശയിക്കുന്നു. മെൽപറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായ്ക്കൊണ്ടു ചെറുബർസാഗിന്റെ കാലത്തിന്നു പിന്നാലായിരുന്നാൽ കാലഭേദംകൊണ്ടു മതഭേദചികൾ ജിനമതക്കാരായി വരികയാൽ നിഗന്തൻ എന്ന പദം അവരെ ഉദ്ദേശിച്ചു അവകളിൽ ഉപയോഗിച്ചു വന്നതായി വിചാരിക്കാം. മലയാള ബ്രാഹ്മണരെ നഗ്നനായ മതഭേദചികൾ എന്ന പറയുന്നതിൽ ബഹുസാരമുണ്ടു. വളരെക്കാലം ബൌദ്ധമതം ദക്ഷിണഖണ്ഡത്തിൽ പ്രൌഢിയൊടും ഐശ്വര്യത്തോടും ഇരുന്നിരുന്നു. എങ്കിലും ക്രിസ്താബ്ദം ഏഴാംനൂറ്റാണ്ടിൽ ബ്രാഹ്മണരുടെ പ്രാധാന്യം വർദ്ധിച്ചുവരികയാൽ ബൌദ്ധരാജാക്കന്മാരെ ക്രമേണ ബ്രാഹ്മണവിശ്വാസത്തിലെക്കു വീണ്ടെടുത്ത ബൌദ്ധഭേദചികളാക്കി തീർത്തു. ബാഗാൾരാജ്യത്തുകാരനായ കുമാരിളഭടൻ എന്ന ഒരു വൈദികബ്രാഹ്മണൻ ഏകദേശം ഇക്കാലത്തു ഉത്തരദേശത്തു നിന്ന പുറപ്പെട്ടു ബൌദ്ധനായായി വാദിച്ചു അവരെ പരാജിതനാക്കി ഹിമവത്സതുപയ്ക്കനും ഉണ്ടായിരുന്ന ബൌദ്ധനായൊരു ആട്ടികളുത്തത്തായി ചരിത്രങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിൽ ബ്രാഹ്മണരെ മതഭേദചികൾ എന്ന ഒരു ബൌദ്ധൻ പറയുന്നതു അത്ര അരിശയമല്ല. മലയാള ബ്രാഹ്മണരെ നഗ്നനെന്നപറയുന്നതും അത്ര അതൃപ്തമല്ല. നമ്പൂരിമാർ വസുധാരണത്തിൽ വളരെതാല്പര്യമുള്ളവരല്ലെന്ന പ്രസിദ്ധമാണു. ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഇരിക്കുന്ന സമയം കൌപീനമാത്രമായായി ഇരിക്കുന്നതല്ലാതെ ദോഷമറയ്ക്കത്തക്കവണ്ണം വസ്രംധരിക്കുക ഇന്നും പതിവില്ല.

ഇനി ജൂതന്മാരുടെ ശാസനത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ സാക്ഷിനിന്നിട്ടില്ലെന്നുള്ള സംഗതിയെ ചിന്തിക്കാം. ജൂതന്മാരുടെ ശാസനത്തിൽ അവർ സാക്ഷി ഇല്ലാത്തതും സുറിയാനികളുടെ ശാസനത്തിൽ അവർ സാക്ഷിയായി കാണുന്നതും നൊക്കുമ്പോൾ ഈ രണ്ടു ശാസനങ്ങൾ ഉണ്ടായകാലങ്ങളുടെ ഇടക്കു അവർ മലയാളത്തിൽ വന്നതായി ഊഹിക്കണമെന്നു പറയുന്നു. എന്നാൽ കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രധാനയോഗക്കാർ എല്ലാവരെയും സാക്ഷിവെച്ചിരുന്നതായി ജൂതന്മാരുടെ ശാസനംകൊണ്ടു കാണുന്നില്ല. അങ്ങിനെ ആയിരുന്നു എങ്കിൽ ക്രിസ്താബ്ദം ൫൨-0 മാണ്ട

സെൻറാതാമസ്സ മലയാളത്തിൽ വന്ന സ്ഥാപിച്ചതും അന്നു മുതൽ ക്രമേണ വർദ്ധിച്ച ഭൗത്യത്തുത്തെ പ്രാപിച്ചിരുന്നതുമായ സുറിയാനിയോഗക്കാർ അതിൽ സാക്ഷിനിന്ന കാണണ്ടതായിരുന്നു. ഈ ശാസനം ഉണ്ടായകാലത്തിന്നു വളരെമുമ്പു മലയാളത്തിൽ കുടിയെറിയതും കുറെ ഐശ്വര്യസ്ഥിതിയിൽ ഇരുന്നവരായ ഈഴവരുടെ യോഗത്തെ ഇതിൽ സാക്ഷിവെച്ചു കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇതിന്നു കുറെ വിന്യസായതായ സുറിയാനികളുടെ രണ്ടാമത്തെ ശാസനത്തിൽ ഈഴവരുടെ യോഗത്തെ കുറിച്ചും അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന ചില പ്രത്യേക അവകാശങ്ങളെ കുറിച്ചും പ്രസ്താവങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണർ മലയാളത്തിൽ വന്നകാലത്തെ നിണ്ണയിക്കുവാൻ പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്ന യുക്തിയെ ഇക്കാലത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്നതായാൽ തിയ്യർമലയാളത്തിൽവന്നത ജൂതന്മാരുടെ ശാസനവും സുറിയാനികളുടെ രണ്ടാമത്തെ ശാസനവും ഉണ്ടായകാലങ്ങൾക്കു ഇടയിലായിരിക്കണം എന്നുവരുന്നു. എന്നാൽ അവർ ഈ ശാസനങ്ങൾ ഉണ്ടായകാലത്തു (ക്രിസ്താബ്ദം ൭൦൦, ൮൨൫) മലയാളത്തിൽ തീർച്ചയായി ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും ക്രിസ്താബ്ദം ആറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തിന്നുമുമ്പായി മലയാളത്തിൽവന്ന കുടിയെറിയിരിക്കുന്നു എന്നും മെസ്സർ ലോഗൻസാസ്തനെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ സംഗതികളാൽ ജൂതന്മാരുടെ ശാസനത്തിൽ മലയാളബ്രാഹ്മണരെ സാക്ഷിവെച്ചു കാണുന്നില്ലാത്തതുകൊണ്ടു അവർ അക്കാലത്തു മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നുള്ള അഭിപ്രായം ശരിയല്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

മക്കൻസി ഗ്രന്ഥകൂട്ടത്തിലുള്ള ബനവാസി സ്ഥാപനമാഹാത്മ്യത്തിൽ കാണുന്ന കഥ ശരിയാണോ എന്നു ഇനി നോക്കാം. മലയാളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരെ കൊണ്ടുവന്നത മയൂരവർമ്മനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ ചന്ദ്രാഗാദൻ അല്ലെങ്കിൽ ചന്ദ്രഗുപ്തനുമായിരുന്നു എന്നാണു അതിൽ പറയുന്നതു. ഇങ്ങിനെ ബ്രാഹ്മണരെ കൊണ്ടുവന്നതിന്റെ ശേഷമാണു ശ്രീപരശുരാമൻ നന്ദർ ഗ്രാമത്തെയും കൊണ്ടു കൊള്ളത്തിൽവന്നത എന്നുകൂടി അതിൽ പറയുന്നു. ഇതുമുഴുവനും ഒരു വെറും കഥയായി പറയുന്നതല്ലാതെ ഏതെങ്കിലും ഒരു അടിസ്ഥാനമുണ്ടെന്നുള്ളതാട്ടാകൂടിയില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു ഒരു

കേളാലുത്തി, കെരളമാഹാത്മ്യം മുതലായ മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ
 അടങ്ങിയ കഥയെക്കാൾ പ്രാബല്യം ഈ കണ്ണാടകഗ്രന്ഥത്തി
 ലെ കഥക്കു കൊടുക്കുവാൻ വേറെ ചല്ല പ്രത്യേകലക്ഷ്യങ്ങളോ സം
 ഗതികളോ ഉണ്ടകിലല്ലാത്ത പാടുള്ളതല്ല. എന്നാൽ ഈ കണ്ണാ
 ടകകഥ ശരിയല്ലെന്നു കാണിപ്പാൻ വേറെ പലലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ട്.
 ഈ മയൂരവർമ്മൻ ആരായിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം
 എന്നായിരുന്നു എന്നും നൊക്കുന്നതായാൽ അദ്ദേഹം തുളുനാട്ടിൽ
 കുറെ ബ്രാഹ്മണരെ കൊണ്ടുവന്ന ആളായ വടക്കു മലയാളത്തി
 ലെ ഒരു രാജാവായിരുന്നു എന്ന ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ മലയാള
 നിഘണ്ടുവിൽ പറയുന്നു. സൂര്യവർ, ടെയിലർ, വിത്സൻ ഇവ
 രുടെ അഭിപ്രായം അദ്ദേഹം ഉത്തരകണ്ണാടകത്തിൽ ബനവാസി
 എന്ന സ്ഥലത്തെ കുടുംബവംശരാജാക്കന്മാരിൽ നാലാമത്തെ രാ
 ജാവായിരുന്നു എന്നാണ്. ഗുണ്ടർട്ട് സാഹിതിന്റെ നിഘണ്ടുവിൽ കാ
 ണുന്നത് ശരിയായിരുന്നാൽ തന്നെ അദ്ദേഹം ബ്രാഹ്മണരെ കൊ
 ണ്ടുവന്നത തുളുനാട്ടിലെക്കായിരുന്നു എന്നല്ലാത്ത മലയാളത്തി
 ലെക്കാണ് വരുന്നില്ല. തുളുനാട് ഒരു കാലത്ത മലയാളത്തി
 ന്റെ ഒരു അംശമായിരുന്നു എന്നുവെച്ചു അവിടെ ആദ്യം മയൂര
 വർമ്മൻ ബ്രാഹ്മണരെ കൊണ്ടുവന്നതുകൊണ്ടു കെരളത്തിൽ ഒരുദി
 ക്കിലും മയൂരവർമ്മൻ മുഖ ബ്രാഹ്മണരുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു ഒരിക്ക
 ലും വരുന്നതല്ല. മയൂരവർമ്മന്റെ കാലം ക്രിസ്താബ്ദം ൫൮൨-മുതൽ
 ൫൯൮- വരെയാകുന്നു എന്ന ദക്ഷിണവണ്ഡത്തിലെ ചരിത്രം
 നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള സർവാർട്ടർ എഴുതിയ സാക്ഷ്യപറയുന്നു.
 എന്നാൽ ഇത് അത്ര ശരിയല്ലെന്നും അദ്ദേഹം എക്കദേശം ക്രി
 സ്താബ്ദം ൬൯൩-ൽ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നും ചൊഗൻസാക്ഷ്യപറ
 യുന്നു. എഴുതിയ സാക്ഷിന്റെ അഭിപ്രായം ശരിയല്ലെന്നു പറയുന്ന
 രീതി യാതൊരു സംഗതികളെയും എടുത്തു കാണിക്കുന്നില്ല. ശ്രീ
 പരശുരാമൻ നൂറ് ഗ്രാമക്കാരുടെയും കൊണ്ടു കെരളത്തിൽ വന്നത
 മയൂരവർമ്മന്റെ കാലത്തിന്നു വിന്യാസം പറയുന്നത നൊക്ക
 ബന്ധം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തെ കുറിച്ചുള്ള മെൽപറഞ്ഞ
 ഇരുപത്തുക്കാരുടെ അഭിപ്രായവും ശരിയായിരുന്നാലും ഇല്ലെങ്കി
 ലും ഈ കഥക്കു യാതൊരു അടിസ്ഥാനവുമില്ലെന്നു വരുന്നു. എ
 ന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ കഥ ശരിയാകുന്നപക്ഷം ശ്രീപരശുരാമ

ഞ്റകാലം ക്രിസ്താബ്ദം ആറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഞ്റം നൂറ്റാണ്ടി
 ലെ ആയിരുന്നാൽമാത്രമെ മയ്യാവർമ്മൻ പിന്മുറയ ഒരു കാലത്തു
 മലയാളത്തിൽ വരുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ പരശുരാ
 മനെക്കുറിച്ചു രാമായണം, ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം, ഭാഗവതം മുതലാ
 യ പുരാണങ്ങളിൽ പ്രസ്താവങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. യുദ്ധോപാധി
 തന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതായാൽതന്നെ രാമാ
 യണവും ഭാരതവും എഴുതിയ ഇങ്ങനെയൊരം ക്രിസ്താബ്ദം ഒന്നാം നൂ
 റാണ്ടിൽ ആയിരിക്കണം. എന്നാൽ മഹാഭാരതത്തെപ്പറ്റി പാ
 ണിനി പ്രസ്താവിക്കുന്നസ്ഥിതിക്കു ആ പുരാണം അദ്ദേഹത്തി
 ഞ്റകാലത്തിന്നു മുമ്പുണ്ടായായി വിചാരിക്കാം. പാണിനി ജീ
 വിച്ചിരുന്നകാലം ക്രിസ്തു ജനിക്കുന്നതിന്നു നൂറു കൊല്ലംമുമ്പായി
 രുന്നു എന്ന ബോധത്തിലിരിക്കു സാധ്യ പരയുന്നുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായ
 ത്തൊടു മറ്റു പലയോഗ്യമായ സാധ്യമാരും യോജിക്കുന്നു. അ
 പ്തൊൾ ശ്രീപരശുരാമൻറകാലം ഇതിന്നു മുമ്പായിവരുവാനെ
 പാടുള്ളു. അങ്ങിനെ ആയിരുന്നാൽ ക്രിസ്തുജനിച്ച ഏകദേശം
 റ്റം കൊല്ലംകഴിഞ്ഞതിൽപിന്നെ അദ്ദേഹം നൂറ് ഗ്രാമക്കാമെ
 യുംകൊണ്ടു കെരളത്തിലെക്കു വന്നു എന്നുപറയുന്നത തീരെ അ
 സംബന്ധമായിവരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ ബനവാസി സ്ഥലമാ
 ഹാ രത്നത്തിൽ പറയുന്ന കഥ കളവെന്ന ബോധ്യപ്പെടുന്നതാണ്.

—:○:—

വെദാഭ്യയനാധികാരം.

—:○:○:—